

“Ik ben Freek Sprey, 70 jaar, woon in Capelle aan den IJssel, ben weduwnaar en heb één zoon (heb er twee verloren), sinds kort heb ik een volkstuin, ik verzamel postzegels, lees en ik borduur.

Vanaf mei 2007 doe ik vrijwilligerswerk bij Bavo Europoort, ik ben dit gaan doen op advies van mijn maatschappelijk werkster, kort hiervoor overleed mijn zoon en vrij snel hierna stierf mijn vrouw.

Ik werd gevraagd of ik vrijwilligerswerk op de Heemraadssingel wilde gaan doen, hier wonen volwassen psychiatrische patiënten in statige herenhuizen. Na kennisgemaakt te hebben met de bewoners heeft een vrijwilligster mij wegwijs gemaakt.

Als ik aankom op de Heemraadssingel doet Piet de deur open en zegt: ‘He Freek’. Hierna ga ik de sleutel halen, koffie drinken, gaan we zakgeld opnemen en om 10.30 uur shag halen. Dan reizen we met de tram naar de Kruiskade, lopen we naar V&D en de Mediamarkt. Peter heeft pas een telefoon gekocht en hem weer doorverkocht, ik waarschuw hem ervoor dat hij geen misbruik van zich moet laten maken. Bij V&D of de Hema gaan we koffie drinken. Als ik terug kom eet ik wat mee en help met de vaat opruimen. Soms zet ik ook nog koffie, omdat ze mijn koffie zo lekker vinden.

Ik wilde nog meer vrijwilligerswerk doen en heb dit bij het Vrijwilligerspunt gemeld. Zo kwam ik op Poortmolen in Capelle aan den IJssel bij het Kalfaat terecht. Waar Murat graag een maal per week naar de bibliotheek in Rotterdam wil.

Murat is een schizofrene jongeman die heeft last van stemmen en verblijft op de gesloten afdeling. Ik ben twee keer bij de bibliotheek geweest, een keer waren wij in de buurt van de kranten toen Murat weer terug wilde. De tweede keer zijn we niet verder dan de ingang gekomen.

Als ik op dinsdagmorgen aankom op de afdeling is het eerste wat hij vraagt, vaak staat hij al klaar met zijn jas aan, ‘Gaan we?’. Waarop ik vraag. ‘Gaan we naar de Oosterhof of naar de stad?’ Hierna moet er ook nog een strippenkaart geregeld worden. Naar de Oosterhof gaan is een spannende bezigheid. Mag Murat er van zijn stemmen wel of niet

in? Ik heb het een keer meegemaakt dat we vier keer hebben geprobeerd om het winkelcentrum in te gaan. Ik zou zo graag een keer helemaal met hem door de Oosterhof lopen. We zijn wel een keer tot over de helft gekomen, maar dan wil hij weer terug.

Toen ik met vakantie ging werd dit me niet in dank afgenomen. Hij zegt dan niets maar aan zijn houding kon ik merken dat hij het niet leuk vond. Hierdoor ervaar ik dat hij het wel waardeert als ik kom. Het is moeilijk om te merken wat Murat ervan vindt, dus ben ik blij met deze kleine signalen.

Hoe vind je het om dit werk te doen?

De dinsdag vind ik zwaar, omdat je geen contact hebt en altijd moet opletten. En alert blijven, zo loopt hij naast me en zo is hij weg. Ik blijf dit doen omdat ik weet dat dit tijdelijk is. Soms heb ik het idee dat hij het waardeert wat ik met hem doe. Ik vind het leuk om hem te zien lachen als ik een grapje maak. Op de Heemraadssingel merk ik dat de bewoners het erg fijn vinden als ik kom, een huwelijksaanzoek heb ik al eens af moeten slaan.

Ik vind dat er goed omgegaan wordt met mij als vrijwilliger. In het begin werd er een beetje de kat uit de boom gekeken. Nu wordt er gevraagd of ik koffie wil of wat wil eten, er wordt een praatje met me gemaakt. Ik heb goed contact met mijn coach. Ik vind het hartstikke gezellig om de andere vrijwilligers te zien, bv bij het vrijwilligersfeest of bij een workshop voor vrijwilligers. Je ontmoet elkaar en praat met elkaar.

Hoe ziet de toekomst eruit?

Ik kan het wel blijven doen tot dat ik 75 ben, ik voel me goed en je weet toch niet hoe de toekomst eruit ziet.”